

KWINTESSENS (4.03) – Ego, kennis en handelen (2)

“ *Ik ben immer die weet. Ik ben de empirische kennis.* ” (vers 4.28)

“ *Er is geen doener, geen handeling, niets dat gedaan moet worden. Deze zijn onwerkelijk; er is alleen het Zelf.* ” (vers 2.33)

“ *Ik ben zonder eigenschappen, onverdeelde Essentie, Bewustzijn* ” (vers 4.48 e.a.)

Als er doener is, als ook het Zelf zonder eigenschap is, wie of wat handelt, weet er dan en hoe handelt, weet die of dat?

Het is het “ik” dat weet en handelt, maar niet als een ego, een ik dat denkt te weten en te handelen.

Door het inzicht, het weten wie ik ben, verandert het standpunt van ervaren tegenover het object en verandert tevens het bijbehorend gevoelen (zie ook Kwintessens 2.04 paren van tegenstelling).

Het is het ik als een transpositie, een transparant van het Zelf.

Dan wordt duidelijk(er) wat de Brihadaranyaka Upanishad tot uitdrukking wil brengen :

“ *De priester, de strijder is niet langer priester, de strijder als hij daarin iets anders ziet dan het Zelf. Al wat bestaat, de werelden, de goden, de Veda's, de schepselen, verwerpen hem die daarin iets anders ziet dan het Zelf.* ”

Dit proces van verwerpen, zich gescheiden weten wordt goed gekenschetst door Lao Tse in Tao Te Ting 38 :

“ *Hoge deugd is geen deugd, juist daarom deugd.* (zie Synthese 5.19 – Liefde (1)

....

is Tao verloren, dan komt er deugd, (is het Zelf vergeten...)

deugd verloren, dan komt er mededogen,

mededogen verloren, dan komt er rechtschapenheid,

rechtschapenheid verloren, dan komt er vormelijkheid

.... ”

Het ik, dat zich niet langer ik weet, verricht zonder te verrichten, wat zich aandient om verricht te worden. Een volmaakt natuurlijk handelen zonder enig gevoel van plicht, succes of nederlaag.

Zo niet, verliest men hoe langer hoe meer wat er essentieel in zich aanwezig is en waar bewust of onbewust naar verlangd wordt; steeds groter wordt de kloof van

gescheidenheid en de nefaste gevolgen daarvan dienen zich aan.